

[Lysholm Christensen]

hun skulle tilsyneladende passe andre opgaver. Men jeg hørte for cirka 2 timer siden fru Eva Kjer Hansen sige, at det var meget uforvarligt af socialministeren at fremsætte et lovforslag på dette sene tidspunkt, så det skulle hastes igennem i sidste øjeblik. Men er det ikke det samme, der gør sig gældende her? Det kunne jeg måske spørge den tilstedeværende ordfører for partiet Venstre om. Skal der virkelig gå et halvt år, før man kan fremsætte et beslutningsforslag på 7 linjer, oven i købet et forslag, som ikke er forsynet med konsekvensberegninger på hverken det økonomiske eller det administrative område?

Det er netop et halvt år siden, vi sidst havde en debat om spørgsmålet her i Tinget, så der har været masser af tid til at fremsætte et forslag som dette, og med de ressourcer, man har til rådighed i de to partier, skulle det vel have været muligt at præstere noget mere på det halve år. Men han har måske ret, den tv-journalist, der sagde forleden, at V og K har langt større vilje til at gøre noget ved denne sag, når de er i opposition, end når de er i regering, og at det kneb gevaldigt for disse partier, da de havde ministerposter.

Jeg har forstået, at specielt partiet Venstre ønsker at afskaffe orlovsordningerne ved først give lejlighed. Hvordan hænger det sammen med, at man den ene dag udtaler, at forældrene skal have en valgmulighed med hensyn til børnepasning, og straks efter siger, at der skal ske en kraftig indskrænkning af mulighederne for, at de samme forældre kan få orlov? Det hænger ikke sammen, og hvor er konsekvensen?

I socialministerens nyligt udkomne børne- og familiepolitiske redegørelse står der mange positive ord om familiepolitikken, og jeg vil citere en enkelt passus:

»Der synes dog at være en tendens til, at flere og flere forældre i højere grad vælger at passe deres børn selv. Regeringen finder det vigtigt, at der er mulighed for dette.«

Den melding er vi glade for. Det mål vil vi forfølge i vort fremtidige politiske arbejde, og derfor kan jeg kun udtrykke min glæde over, at de samme tanker trives i to borgerlige partier. Med fælles hjælp og god vilje skal det nok lykkes at få den sag i hus en dag. Spalterne i Folketingstidende fortæller i det mindste mange steder, at de to partier tænker positive tanker

om sagen. Det er bare ærgerligt, at det taktiske spil kaster en tvivlens skygge ind over denne vigtige sag i dag.

Vi medvirker gerne til en konstruktiv udvalgsbehandling, men vi må afvise beslutningsforslaget i dets foreliggende form.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg håber, at det sidste, hr. Lysholm Christensen sagde, står til troende og ikke bare er noget, man skal sige for at komme pænt ned fra talerstolen. Jeg håber virkelig, at Kristeligt Folkeparti vil gå konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen af dette beslutningsforslag. Men tvivlen melder sig, eftersom hr. Lysholm Christensen allerede for nogle dage siden i Jyllands-Posten varslede, på hvilken måde Kristeligt Folkeparti vil afvise vores forslag, og det skete under mellemrubrikoverskriften »En pinlig sag«:

»Det er lidt pinligt for os at stemme imod, men vi skal nok finde en undskyldning. Vi kan altid dække os ind under, at Venstre ikke gennemførte det, da de sad i regering, siger Henning Lysholm Christensen.«

Ærlig talt: Jeg troede ikke, at Kristeligt Folkeparti og hr. Lysholm Christensen selv ville lægge op til den diskussion i dag. Men det gjorde hr. Lysholm Christensen jo helt præcist ved at sige, at Venstre og Det Konservative Folkeparti ikke mente noget alvorligt om sagen, da vi havde magten. Det passer ganske enkelt ikke, og det ved hr. Lysholm Christensen også. Vi stillede et konkret lovforslag, mens vi havde regeringsmagten. Vi regnede ikke med, at vi stod foran et valg, vi regnede ikke med, at der skulle komme en Tamilsag, som skulle vippe os af pinden til fordel for Socialdemokratiet. Vi regnede med, at vi kunne skabe et politisk flertal for forslaget, fordi det var udtryk for sund fornuft, og Kristeligt Folkeparti støttede jo også forslaget dengang; det skal ikke være usagt.

Men at vi mener det dybt alvorligt, og at vi har kæmpet for det i masser af år, skal hr. Lysholm Christensen ikke slippe godt fra at bortforklare eller prøve at drage i tvivl. Det synes jeg simpelt hen er for ringe, og jeg kan godt sige til hr. Lysholm Christensen, at jeg har forsøgt at få fat i Kaare R. Skou, som formastede sig til at videreformidle misforståelsen via tv.